

SENSE ESQUERDA NO HI HA PUNT DE LLUM

09 – 25.10.2025

Índex

Presentació de l'exposició

Sense esquerra no hi ha punt de llum pàg. 3

Fitxa de l'exposició pàg. 5

Text curatorial pàg. 7

Espai expositiu pàg. 8

Relatoria pàg. 10

Instal·lacions pàg. 11

Residències pàg. 16

Performances i activacions pàg. 22

Cartell i material gràfic pàg. 45

Altres projectes del Santa Mònica pàg. 46

Crèdits pàg. 47

Contacte mitjans pàg. 50

Presentació

Sense esquerda no hi ha punt de llum

Seguint la línia d'experimentació curatorial, el Santa Mònica presenta *Sense esquerda no hi ha punt de llum*, per intentar respondre quin sentit té posar el cos del públic en un centre d'art contemporani, just en un moment en què els hàbits de consum s'han individualitzat i digitalitzat.

Aquesta exposició aposta per la producció de noves obres, la col·lectivització i la desjerarquització, amb formats participatius, pràctiques performatives i continguts crítics. Del 9 al 25 d'octubre del 2025, al Santa Mònica s'hi produirà un gran esdeveniment cultural que posarà en qüestió què vol dir i a qui interpel·la el que anomenem, precisament, "esdeveniment cultural". Es pot dir que és una exposició viva, que fuig dels codis de programació d'esdeveniments convencional, i que proposa una experiència diferent al visitant.

Durant més de dues setmanes, al Santa Mònica hi succeiran performances, projeccions i instal·lacions, però també menjar, servei de perruqueria i de manicura, partides d'escacs i puzzles, conferències i desfilades. Totes aquestes accions, mesclades també amb l'activitat que configura la performativitat habitual del centre (les seves treballadores entrant i sortint, la porta obrint-se i tancant-se, la il·luminació i la resta d'elements elèctrics engegant-se i apagant-se), configuraran un gran esdeveniment en què públics diversos es mesclaran, i en què les dinàmiques pròpies del que entenem per "esdeveniment cultural" quedaran en entredit.

La taula curatorial està formada per Tomas Aragay, Sofía Asencio (Sociedad Doctor Alonso), Carolina Campos i Sara Manubens, i compta amb la participació de les artistes Sofía Archer, Lu Chierigati, Efe Ce Ele, Lucía Egaña Rojas, Sergio Faustini, João Fiadeiro, Núria Güell, Jokkoo Collective, Bruna Kury, Márcia Lança, Las Mediocre, Xavier Manubens, Manicure, Merci Xula, Jorge Nieto, Calixto Neto, Norma Pérez, Daniel Pizamiglio, Puzzlemania, Mar Reykjavik, Victor Ruiz Colomer, Serrucho, Leticia Skrycky, Tres Peons i Mónica Valenciano.

El Santa Mònica

L'objectiu del Santa Mònica és servir com a plataforma de difusió de la creativitat contemporània a Catalunya i com a espai de reflexió per promoure el debat i generar idees sobre els conceptes que envolten la creació artística i la seva relació amb el públic.

El centre parteix de la premissa que la cultura no és quelcom estàtic, que no és inútil ni contemplativa, sinó que és capaç d'actuar com una eina per parlar-nos del present i des del present, per cohesionar-nos i alimentar-nos mútuament, per connectar els nostres relats amb diversos futurs apropiables i obrir-nos nous interrogants. La cultura és concebuda, a més, no com un cos que prové acabat de l'exterior, sinó com un procés en mutació constant que ens implica. Avui més que mai, totes i tots en som constructors i constructores a temps

real. L'art és l'eina a l'abast que emprem diàriament, inventant nous sons i paraules, imatges estàtiques i en moviment, per investigar i experimentar noves formes culturals. L'art ens obre nous imaginaris capaços de donar-nos sentit en un món ple d'incerteses.

El Santa Mònica té la voluntat d'esdevenir un espai en constant construcció de nous significats compartits. Habitat per artistes amb múltiples veus i provinents de diverses disciplines, assumeix la nova responsabilitat de generar marcs d'actuació cultural oberts a la participació, reimaginant així el que ha de ser una institució cultural al segle XXI.

Fitxa de l'exposició

09 – 25 de setembre de 2025

Artistes:

Sofía Archer, Lu Chierogati, Efe Ce Ele, Lucía Egaña Rojas, Sergio Fausttini, João Fiadeiro, Núria Güell, Jokkoo Collective, Bruna Kury, Márcia Lança, Las Mediocre, Xavier Manubens, Manicure, Merci Xula, Jorge Nieto, Calixto Neto, Norma Pérez, Daniel Pizamiglio, Puzzlemania, Mar Reykjavik, Victor Ruiz Colomer, Serrucho, Leticia Skrycky, Tres Peons i Mónica Valenciano

Taula curatorial:

Tomas Aragay
Sofía Asencio
Carolina Campos
Sara Manubens

Instal·lacions:

Efe Ce Ele / *Murmuros*
Jorge Nieto / *Desapariciones*
Serrucho / *Fenómeno*
Leticia Skrycky / *La Nube*

Residents:

Lucía Egaña Rojas / *Coreografías de la prohibición*
Núria Güell / *Imatge Pública. La plusvàlua de la representació*
Bruna Kury / Veneno y Antídoto / *Un rompecabezas dentro de otro rompecabezas*
las mediocre / *Una voltereta triple mortal (?)*
Mónica Valenciano / *Ensayos para nada y ave – El acontecimiento ¿?*

Performances i activacions:

Sofía Archer / *El sabor de um patacón*
Sergio Fausttini / *Italo-disco. Una sessió comentada per deixar-se la pell a la pista*
João Fiadeiro, Marcia Lança i Daniel Pizamiglio / *O que Fazer Daqui para Trás*
Jokkoo Collective / *Performance inaugural*
Xavier Manubens / *Sant Pancraç, salut i diners!*
Merci Xula / *Rodatge del videoclip de Ouineta*
Calixto Neto / *Feijoadá*
Norma Pérez / *El amor de mi VISA*
Puzzlemania / *Concurs de puzles*
Nina Pakari / *Manicure. Tus manos y las nuestras*
Tres Peons / *Escacs per a tothom*

Disseny de producció:

Nuria Marqués

Regidoria:

Cèlia Waliño

Disseny de l'espai:

Victor Ruiz Colomer

Imatge gràfica:

Roger Adam Bernad

Acompanyament d'artistes en residència:

Lu Chieregati

Relatoria:

Mar Reykjavik

Una producció de:

Santa Mònica

Informació de visita:

Entrada gratuïta. De dimarts a diumenge i festius: 11:00 – 20:30 h.

Text curatorial

El maó cultural imposa una mirada única per a un espectador únic. Aquest punt de vista obligatori és violentament culte. L'esdeveniment no pot tenir lloc en aquestes circumstàncies. Aquesta exposició suavitza els marges, desdibuixa les línies divisòries, genera un lloc on passen coses. Hi ha un estudi d'artistes a la planta de dalt, una sala d'exposicions a la planta del mig i un espai buit a la planta de baix. La planta de baix sembla una sala polivalent, versàtil, adaptable a qualsevol ficció o succés, una sala perversament sexy, hospitalària, retràctil i llesta per fer-se servir.

Normalment, hi ha un teatre molt gran al centre de la ciutat. És un teatre per a les belles arts i només les obres de màxima qualitat i rigor s'hi exhibeixen. I, també normalment, hi ha altres teatres més petits, voltants i perifèrics, adequats per a les baixes passions. Són males còpies del primer i també els seus artistes, que són mediocres i vulgars. Fan servir postissos i micròfons, però no saben què fan.

Si els nivells d'atenció són múltiples, els cossos també ho han de ser. Hi ha una persona mirant fixament un punt de llum sobre la paret, que es mou de manera gairebé imperceptible. Al seu costat, una altra persona mira cap amunt perquè hi ha una esquerdada al sostre. "Sense esquerdada no hi hauria punt de llum", comenten. En aquell moment sonen unes trompetes, sembla que el so arriba per darrere. En girar-se, descobreixen que els han crescut els cabells prenent la forma d'animals i, ara, un núvol amenaça de descarregar al seu damunt. No s'ho diuen, però volen tornar-hi.

Una trama inesperada i una mica deslocalitzada, un desviament polític, un imprevist. Una trama a diverses escales, grandiloqüents i minúscules. Persones que produeixen les trames, que les munten i les desmunten, que les anuncien. I també, la possibilitat d'entrar a les trames, encoratjar-les, sacsejar-les i després explicar-les. Grapejar el que va passant. I, malgrat tot, apareix la impossibilitat de relatar el que va passar.

L'esdeveniment és gasós, no es pot agafar. *L'esdeveniment* és flexible i subjectiu, és laxant, depuratiu, miraculós. Apareix per sorpresa, davant teu, quan no t'ho esperes. És pràcticament atmosfèric: depèn dels graus d'humitat en un ambient. I a Barcelona hi ha molta humitat. Una ciutat higiènicament ruixada d'esdeveniments.

En quines condicions apareix un *esdeveniment*? Hi ha intimitat en *l'esdeveniment*? A quina distància del que passa està el meu cos? L'esdeveniment som nosaltres?

L'espai expositiu

A càrrec de Víctor Ruiz Colomer

Com és la creació d'un esdeveniment una vegada aquest s'ha deslliurat de l'atenció que li dona sentit?

Amb el text curatorial en mà, Víctor Ruiz Colomer aborda la producció de l'espai de *Sense esquerda no hi ha punt de llum* entenent-lo capaç de vorejar diferents temporalitats. L'espai s'ha d'entendre com una dinàmica que acompanya, s'estén i es dilata per posar al límit el mateix esdeveniment. La seva proposta es vehicula a través de l'extensió de diferents trajectòries i temporalitats com l'alçada del nivell del carrer, la pintura mural de l'exposició anterior i el flux per l'edifici amb la idea que el centre esdevingui una escenografia de si mateix.

El material de treball expositiu és l'exposició en si mateixa a través de les pràctiques de les artistes residents, les invocacions del comissariat i la disposició en col·laboració amb el Santa Mònica. És així com l'espai es comprèn en funció de diferents intervencions expositives que capaciten la seva infraestructura i faciliten la circulació o els materials de les mateixes intervencions.

A la planta 0, claustre, s'hi troben les propostes de Leticia Skrykry, Ce Efe Ce, Bruna Kury, Jokkoo i part del treball de Serrucho. Igualment serà aquí, al claustre, on tindran lloc moltes de les performances, accions, tallers i altres activacions que conformen el programa de *Sense esquerda no hi ha punt de llum*

A la planta 1 hi ha ubicada la instal·lació audiovisual de la proposta de Serrucho.

A la planta 2 hi ha ubicada la intervenció de Jorge Nieto.

En aquesta planta es troba una altra part de la instal·lació de Bruna Kury, tres vídeos i una impressora 3D. A l'espai central d'aquesta planta hi trobem la sala d'assaig de les Artistes Residents, que es pot visitar en qualsevol moment i on també tindran lloc algunes activacions i tallers durant l'exposició.

Finalment, a la terrassa es troba una altra contribució de Bruna Kury, una instal·lació de 15 banderes onejant sobre les Rambles.

BIOGRAFIA

Víctor Ruiz Colomer resideix a Barcelona. La seva pràctica se centra en el *fer espacial*, un terme que abasta la producció, el manteniment i la modificació d'infraestructures... i la gestió compartida dels codis relacionals que aquestes activitats porten.

A través d'aquestes activitats, proposa sistemes i estructures que experimenten amb les seves relacions materials, espacials i perceptives, sovint, a través de l'escultura. La materialitat en la circulació del valor, la invenció de dinàmiques pedagògiques i grupals, i la circulació i el consum d'energia són recurrents en els seus darrers treballs.

Exposicions recents: "Imant" al Centre de Lectura, Reus, 2025; "Entrevista" a Fluent, Santander, 2024, i "Loh te linvel", juntament amb Ana Martínez Fernández, a etHall, Barcelona, 2023. Ha realitzat projectes amb Cordova el 2019 a Barcelona i el 2023 a Basilea; ha participat en exposicions col·lectives a Centro Centro, CAPC, Galería Albarrán Bourdais i Dilalica, entre d'altres. Juntament amb Joe Highton va presentar el seu treball a Manifesta 12 de Palerm, a la 6a Biennal d'Art Jove de Moscou i a MUU Kaapeli de Hèlsinki.

És membre i cofundador de Foc, un espai gestionat per artistes a Barcelona des del 2020. L'any 2023 van rebre el Premi Ciutat de Barcelona d'arts visuals.

Relatoria

A càrrec de Mar Reykjavik

Mar Reykjavik participa a l'exposició per fer un treball de relatoria en viu. Als espais de trànsit dins de l'espai expositiu, disposats de manera estratègica, sis altaveus amplifiquen una o diverses veus que va(n) contant *in situ* allò que s'esdevé en cada moment.

És una relatoria específica que aprofita la natura metodològica de la mateixa exposició —curatorial i de programa— per contar, anunciar i recordar alhora: per conjuntar en el temps de la paraula els eixos i temporalitats que travessen la totalitat i tonalitat de l'exposició.

Per a dur-la a terme ha preparat un sistema de ràdio propi i diversos materials de text —escrits, llegits, cantats, xiulats— que complementen cada esdeveniment i cadascuna de les pràctiques recollides en aquesta trobada singular i que defensen la construcció d'un relat sorgit de les relacions que venen donades pel marc curatorial i per les noves que es generaran a través d'una observació que posa la boca on van els ulls. Una veu en off que fa també de peu de pàgina i de cita de l'exposició *Sense esquerra no hi ha punt de llum*.

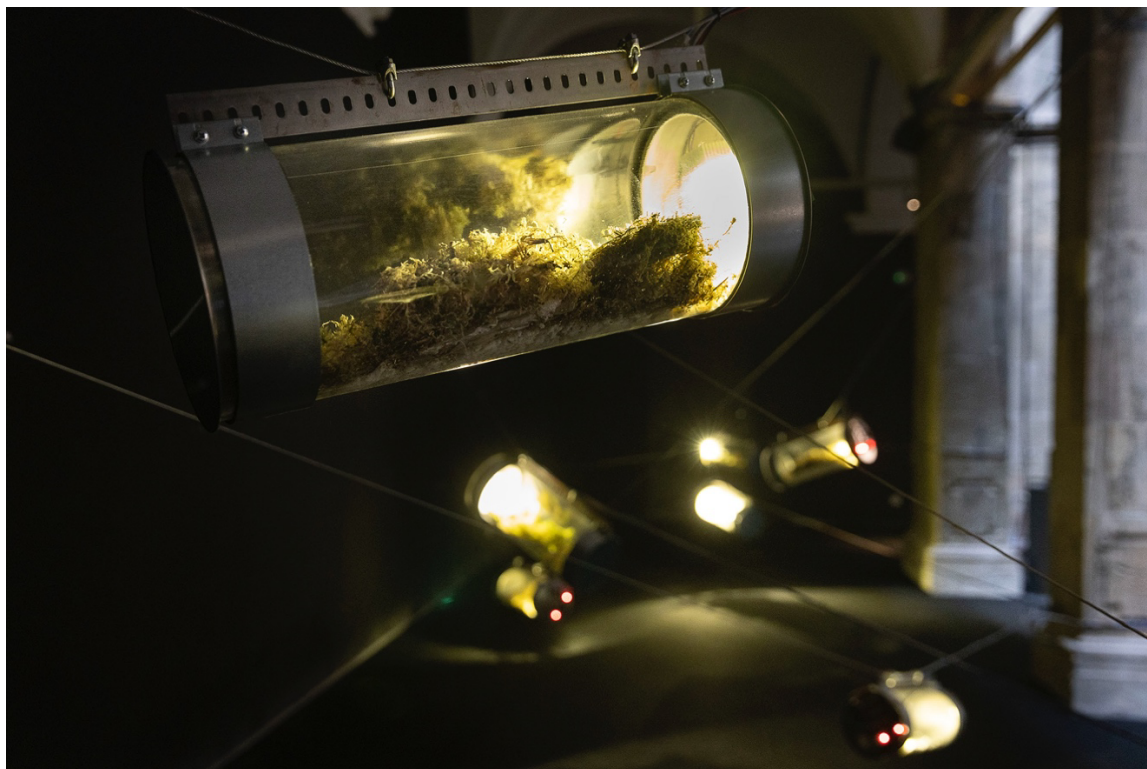
BIOGRAFIA

Mar Reykjavík (Sagunt, 1995) assaja a través del vídeo, el cinema, el text i l'acció. La seva pràctica s'ha desplegat en espais independents, institucions i galeries estatals i internacionals com la Galería Rosa Santos, l'IVAM i Pols a València; CA2M, La Casa Encendida i Matadero; Àngels Barcelona, Can Felipa, la Fundació Joan Brossa o el Palau Güell a Barcelona; Bilbaoarte, Tabakalera o EMEDEENE al País Basc; Spacio Franco a Palerm, NKF a Estocolm, SYSTEMA a Marsella, Recoleta a Buenos Aires o l'IAC dins la 16a Biennal de Lyon.

Instal·lacions

Murmuros Efe Ce Ele

Instal·lació

Instal·lació que travessa els llenguatges de l'art sonor, el bioart, l'arquitectura i els sistemes electrodigitals. Amb influències de la ciència-ficció i la dis-u-topia, Murmuros és un espai en transformació constant, on diferents organismes —vegetals, microbians i hominoides— construeixen involuntàriament l'univers sonor i lumínic que l'envolta.

Organismes vegetals i microorganismes

Acrílic + acer + tensors

Sensors electrodigitals + microcontroladors

Programació en Arduino i Python

Programari: TouchDesigner + Ableton Live

BIOGRAFIA

Efe Ce Ele (Feli Cabrera López. Pasto, Colòmbia, 1992) és una artista transmèdia migrant nascuda a Colòmbia, el treball de la qual explora la intersecció entre música, art, biologia i tecnologia. La seva pràctica se situa en la cruïlla entre l'experimentació audiovisual, el disseny sonor i la creació d'entorns immersius. La seva recerca s'entrellaça amb el transfeminisme, la ciència-ficció i l'ecologia, i aborda les contradiccions i els diàlegs entre humanitat, "natura" i ciència.

AGRAÏMENTS

Maia Basso: col·laboració en disseny 3D.

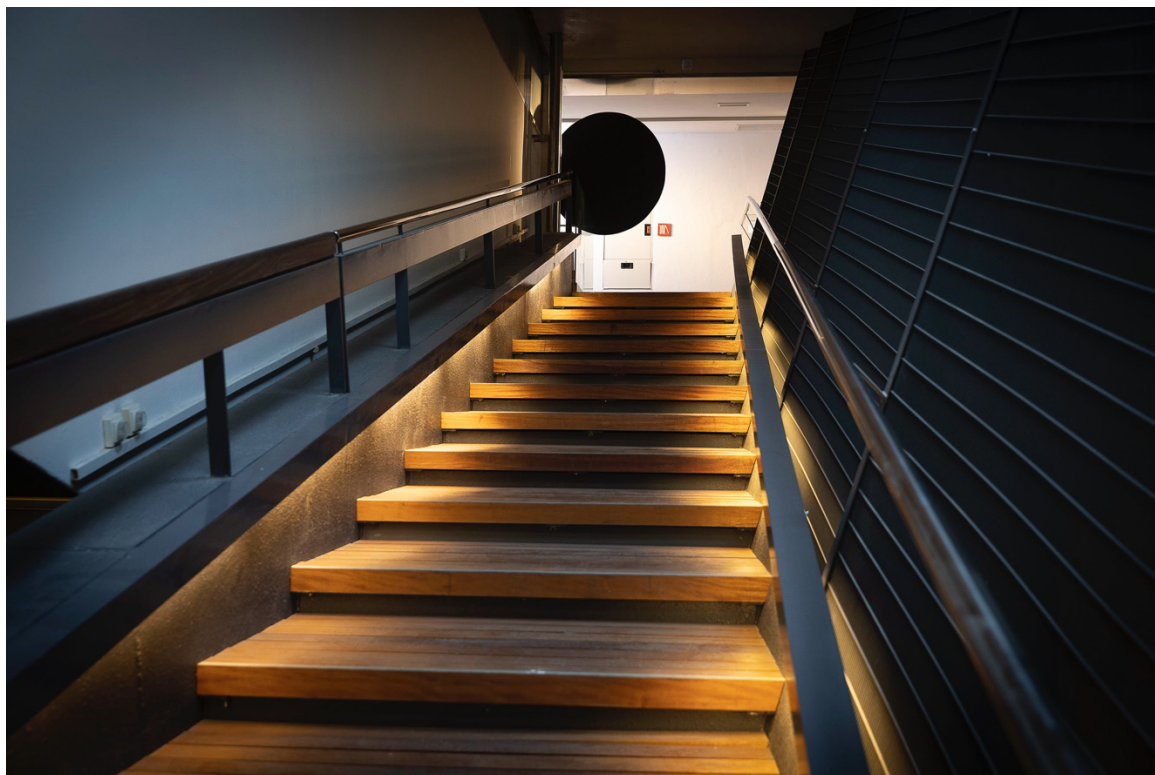
Pense (laboratori de producció, Hangar): assessoria tècnica i material.

Hangar, Wetlab: espai de producció. Na

Desapariciones

Jorge Nieto

Instal·lació

A la segona planta del Santa Mònica hi ha tres presències que no volen ser observades i que potser no arribarem a veure. Són criatures esquives que assagen la seva pròpia desaparició i que, quan ens hi fixem —potser de reüll—, segurament ja estaran marxant.

Ideació, disseny i construcció: Jorge Nieto

BIOGRAFIA

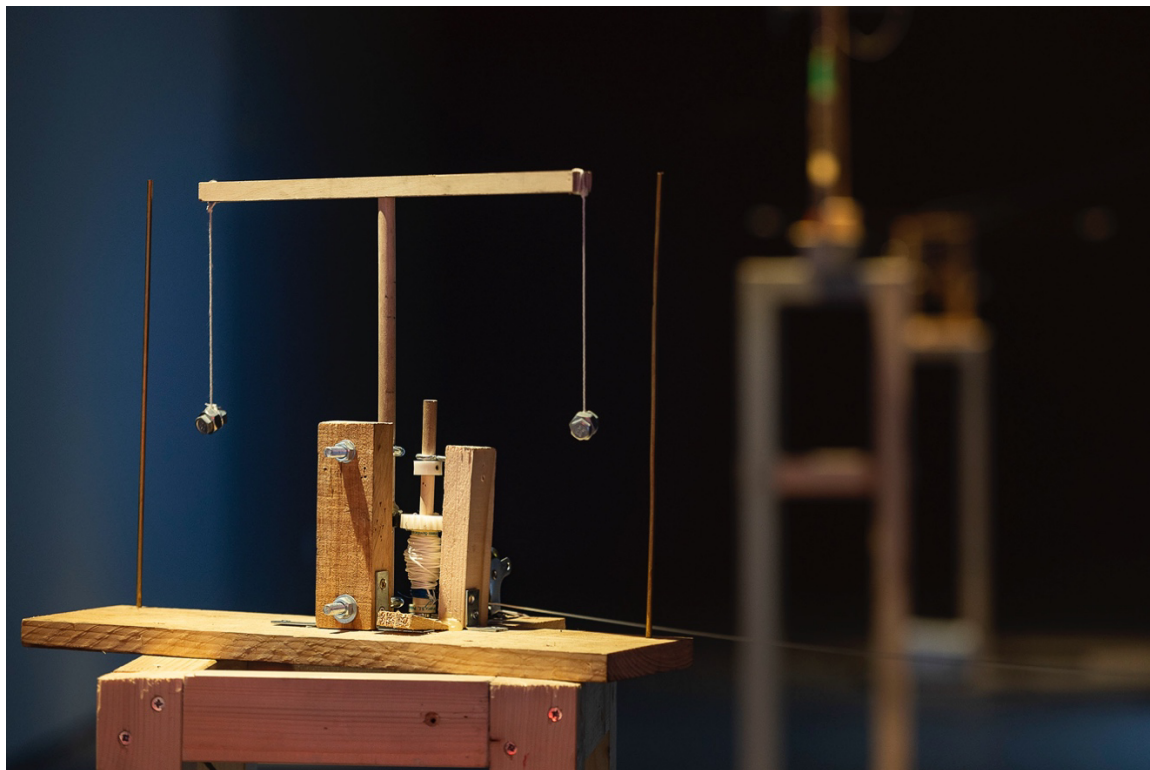
Jorge Nieto (Múrcia, 1996) és arquitecte per la Universitat Politècnica de Madrid. Des del 2021 compagina l'arquitectura amb una pràctica escenogràfica en arts escèniques, iniciada amb Julia Irango amb l'estrena de *Ningú morirà després de mi*, que posteriorment va derivar en projectes com una peça de videoart (*Sabe Dios*, 2024) i una conferència performativa (*Motors de Creació*, 2022). Ha col·laborat amb artistes com Societat Doctor Alonso, Norberto Llopis, María Jerez, Louana Gentner i La Cuarta Piel.

AGRAÏMENTS

Tomàs Aragay, Sofia Asencio, Gregorio López, Julia Irango i Olaya Martínez.

Fenómeno **Serrucho**

Instal·lació

Fenómeno és una instal·lació escènica que explora mitjançant imatges trobades el moment previ al que és important, l'anticipació d'una cosa, l'ansietat de saber que passarà alguna cosa.

És una col·lecció d'imatges òrfenes de la xarxa, capturades en directe, no controlades.

Fenómeno donarà acollida a tot el possible en forma de no res.

BIOGRAFIA

Serrucho és una companyia de teatre formada per Ana Cortés, Raúl Alaejos y Paadín. És la manera que han trobat per explicar els assumptes que volen explicar i de la manera que els agrada fer-ho. No estan segurs que sigui teatre perquè no n'han fet mai, perquè no hi ha actors i perquè ningú no sap què és el teatre, però ells hi estan a gust. Els resultats fins ara han estat *Archivo* i *Objeto tiempo*.

La Nube

Leticia Skrycky

Instal·lació

Núvol artificial realitzat a partir del processament industrial i assemblatge, en diferents proporcions, d'alumini, acer galvanitzat, acer inoxidable, ferro, fusta, aigua desmineralitzada, glicols, coure, vidre, carboni, oxigen, hidrogen, nitrogen, silici, zinc, estany, plom, níquel, or i liti.

Disseny i realització: Leticia Skrycky

BIOGRAFIA

Leticia Skrycky (Montevideo, 1985), dissenyadora i creadora escènica. Ha desenvolupat el seu treball en el camp de la performance i la dansa contemporània. A partir de la il·luminació, investiga pràctiques de col·laboració i cocreació. El projecte més extens, *Las lámparas*, es va estrenar al Festival TNT de Terrassa (2023), i en format d'instal·lació a l'Espacio de Arte Contemporáneo (EAC) de Montevideo (2020) i a La Capella de Barcelona (2022). Dirigeix Matèria Leve, plataforma de recerca i formació en il·luminació per a dones cis, persones trans i no-binàries, amb base a Lisboa.

AGRAÏMENTS

Agraïment especial a Roberto Baldinelli, María Jerez, i a tots els humans de tots els teatres per on he passat.

Residències

Coreografías de la prohibición

Lucía Egaña Rojas

Residència artística, Santa Mònica 2025

No hi accediu sense bitllet d'entrada. No desatengueu les mesures aprovades pel Patronat. No us apropau a les obres d'art. No feu malbé les obres d'art. No molesteu els altres visitants. No altereu el desenvolupament normal de les visites. No dificulteu el desenvolupament normal de les activitats. No feu malbé les instal·lacions. No descuideu el comportament dels infants. No hi accediu amb animals que no siguin gossos guia. No oblideu les normes de conducta. No parleu. No destruiu l'atmosfera contemplativa. No produïu perill. No produïu malestar. No intenteu documentar l'experiència a través de fotografies. No activeu els sensors de moviment. No porteu motxilles sense haver-les registrat. No hi accediu amb bosses d'esport. No hi accediu amb maletes. No hi introduïu bosses de més de 35 × 35 × 25 centímetres. No porteu motxilles excepte davant. No us oposeu al control de bosses. No us oposeu al control de paquets. No us oposeu al control d'equipatges. No hi introduïu paraigües. No hi introduïu objectes amb punta. No hi introduïu objectes perillosos. No hi introduïu objectes que puguin fer malbé les obres. No feu servir un punter làser a les sales. No feu servir casc. No feu servir disfresses. No dugueu abrics. No dugueu gavadines. No dugueu roba, en general, de grans dimensions. No hi accediu descalç. No hi accediu completament nus. No hi accediu parcialment nus. No hi accediu sota els efectes de l'alcohol. No hi accediu sota l'efecte d'estupefaents. No hi introduïu bicicletes. No hi introduïu patins. No hi introduir monopatins. No feu servir un trípode. No feu fotografies amb flaix. No feu fotografies amb focus. No feu fotografies selfie. No feu servir pals de selfie. No us oposeu a ser videovigilats. No desobeïu el personal d'atenció al públic. No desobeïu el personal de seguretat. No desobeïu el personal del Museu. No altereu el bon curs de la visita al Museu. No hi entreu si sou menors de setze anys sense estar acompanyats d'un adult. No deixeu sense acompanyament cap menor de setze anys si sou un adult responsable. No deixeu sense supervisió cap menor. No deixeu els infants sense control. No deixeu de donar la mà als infants. No porteu nens a coll. No abandoneu el guia en visites grupals guiades. No us deixeu guiar per ningú que no sigui acreditat com a guia turístic oficial a Catalunya. No mengeu. No beveu. No fumeu. No feu servir aparells de ràdio. No feu servir aparells elèctrics. No us comporteu de maneres que puguin molestar altres visitants. No us recolzeu a les parets. No pugeu a les parets. No us estireu a terra. No seieu a les escales. No impediéu el pas. No produïu sorolls innecessaris. No propagueu olors penetrants. No apugeu la veu. No converseu de coses alienes a l'art. No feu registres professionals sense autorització. No reproduïu fotos fetes al Museu sense permís. No distribuïu fotos fetes al Museu sense permís. No veneu vídeos gravats al Museu sense permís. No toqueu les obres d'art. No toqueu els suports de les obres d'art. No toqueu les vitrines de les obres d'art. No toqueu la retolació informativa. No utilitzeu llapis. No dibuixeu a menys de dos metres de distància de les obres. No pinteu sense autorització. No pugeu sobre objectes, suports o vitrines. No indiqueu amb el dit les obres d'art. No us acosteu a les obres a una distància de menys de seixanta centímetres. No correu. No provoqueu

accidents. No feu servir el telèfon amb so. No portar armes. No portar objectes que puguin fer-se servir d'armes. No hi romangueu si hi ha un desallotjament per un cas d'emergència. No trenqueu les obres d'art. No feu malbé l'edifici. No destruïu el patrimoni. No sigueu convidats a abandonar el recinte. No sigueu flexibles amb les normes.

BIOGRAFIA

Lucía Egaña Rojas és artista, escriptora i transfeminista. La seva recerca és a la intersecció de l'art amb els feminismes, els processos colonials i migratoris, la postpornografia, la tecnologia i l'error. Treballa amb mitjans com el videoart, les instal·lacions artístiques, el collage o la pedagogia. Ha estudiat Belles Arts, Estètica i Documental i és doctora en Comunicació Audiovisual. Ha publicat *Enciclopedia del amor en los tiempos del porno* (amb Josefa Ruiz-Tagle, Cuarto propio, 2014) i *Atrincheradas en la carne. Lecturas en torno a las prácticas postpornográficas* (Bellaterra Edicions, 2017), que aborda els diferents eixos que han articulat el moviment postporno en el context de Barcelona. Anteriorment, havia tractat aquest tema en el seu primer documental, *Mi sexualidad es una creación artística* (2011). Ha codirigit l'Institut d'Estudis del Porno i ha format part de l'equip docent i la direcció acadèmica del Programa d'Estudis Independents del MACBA, així com de l'organització del festival Muestra Marrana i del col·lectiu minipimer.tv. Actualment forma part de la Cooperativa de Tècniques.

Imatge Pública. La plusvàlua de la representació

Núria Güell

Residència artística, Santa Mònica 2025

Núria Güell ha fet servir els diners de producció per contractar una doble que la representi durant la residència d'artistes –oberta al públic– a la qual ha estat convidada. El proper dilluns li atorgarà, sota signatura notarial, un poder de representació perquè actuï en el seu nom amb total llibertat en totes les situacions públiques que requereixin la presència de l'artista i no pas de la seva obra, en aquest context.

BIOGRAFIA

Núria Güell (Vidreres, 1981) es va llicenciar en Belles Arts a la Universitat de Barcelona, en l'especialitat d'escultura, i va continuar els seus estudis a la Càtedra d'Art de Conducta de l'Havana, Cuba. La pràctica artística es caracteritza per ser una pràctica de confrontació, de qüestionament d'evidències i convencions morals. Entén la seva pràctica com a socialment i políticament necessària en què allò que és cultural i allò que està establert es posen en joc.

AGRAÏMENTS

Rosa Casado i Mike Brookes

Veneno y Antídoto - Un rompecabezas dentro de otro rompecabezas

Bruna Kury

Residència artística, Santa Mònica 2025

“Jo, com una part més d’alguna cosa amb moltes altres parts: els meus mons i els mons. Una part. Espero poder fer-me entendre amb algunes obres; amb altres potser no tant, però igualment seria bo un esforç per la comprensió; ho agraeixo.

Imagina’t un trencaclosques. Ara imagina un trencaclosques dins un altre trencaclosques. Així entenc la interseccionalitat: amb peces que encaixen a molts llocs i d’altres en cap (serà?). He desenvolupat treballs des de la cruïlla entre gènere, classe, raça, privilegis i marginalitats. En obres recents, he explorat el concepte de gentrificació dels afectes. En una altra recerca, vaig proposar que “la frontera del cos és el propi cos i/o pròtesi”. Per a aquesta exposició, vull donar continuïtat a aquestes reflexions.

Treballaré amb materials diversos (efímers, peribles o resistents), per investigar i denunciar les idees d’esborrament i control —del cos i de la ment. Gran part d’aquestes construccions neix del que s’ensorra: revolta, desig, precarietat i força. Plecs en els gestos i en les percepcions. Cos, sang, terra —en la confrontació entre allò que insisteix a viure i allò que constantment busca esborrar o invisibilitzar.

Desenvoluparé escultures temporals i altres de sòlides i duradores, investigant arquitectures polítiques del cos —personal i col·lectiu— i zones de contaminació afectiva. També produiré fotografies, vídeos i performances.

Una set de venjança.

Venjança que és, paradoxalment, el dret a existir i ser feliç.”

BIOGRAFIA

Bruna Kury (Rio de Janeiro, 1987) és anarcotransfeminista, performer i artista visual, sonora i tàtil. S’enfoca en creacions travessades per qüestions de gènere, classe i raça (en contra del sistema patriarcal heteronormatiu compulsu vigent i de les opressions estructurals —guerra de classes—). El 2025 llança amb MigrantaFilms *Escorpiônikas - Contramanifiesto*, una pel·lícula que travessa tres continents per acompanyar un col·lectiu insurgent: dones travestis/trans, treballadores sexuals i veus racialitzades.

AGRAÏMENTS

Barbra Boustier, Matheus Mello, David López, Drew, Lynch Mama, Porcaflor, CAOS La Tarántula, Sara Manubens i totes les Pombagiras i Exus.

Una voltereta triple mortal (?) **las mediocre**

Residència artística, Santa Mònica 2025

El conflicte i la impossibilitat de la trobada comuna poden ser un punt de partida des del qual treballar?

las Mediocre busquen generar un espai on transpirin les tensions originades des de les seves relacions interpersonals. A través dels tres personatges i la seva manera de relacionar-se, s'exploren metodologies dissidents d'habitar el conflicte.

“Des de las Mediocre sentim una immensa sensació de gratitud cap a:

- El lax espai de llibertat que ofereix la mediocritat i el fracàs institucional.
- Les lesbianes.

Retirem fefaentment qualsevol tipus de gest amable i desagraïm el següent:

- La jornada laboral i l'infern de la cadena de producció.
- El darrer llibre que he llegit, que no m'ha agradat gaire.
- La IA generativa.
- Els arrendadors.”

BIOGRAFIA

las mediocre (València i Barcelona, 2025) són un col·lectiu artístic interdisciplinari compost per vuit valencianis. La seva producció aborda inquietuds pròpies com les afins al seu entorn, per promoure així una resposta col·lectiva i generalment divertida. L'amistat, el lúdic, el comú i l'humor són l'eix comú de tots els seus projectes. Han dut a terme diversos projectes en espais com Pols (*Más tibias que frescas*, 2022), Centro Cultural Las Cigarreras (*El ponent la mou i el llevant la plou*, residència Estètiques Transversals, CMCV, 2022) o TEA Tenerife (*No por mucho macerar amanece más temprano*, 2022).

Ensayos para nada y ave – El acontecimiento ¿?

Mónica Valenciano

Residència artística

Mónica Valenciano presenta una experiència performativa amb 22 cartes revelades in situ, que activen veus amagades del cos i ballen en una polifonia compartida.

“Des-plegar la veu del cos amagat en el cos que balla, a la trobada d’aquella polifonia que més que explicar.

implica, modes d’habitar l’esdevenir mateix dins - rere - sota - entre - amb el que hi ha. parpelleigs d’una presència comuna i cant, entre el moviment de les imatges es barallaran múltiples plans i relacions inesperades, des-cobrint passatges apareixen situacions a explorar el teixit capaç d’acollir un esclat = esdeveniment.

- Deixar veure aquella crida en què alguna cosa es presenta?
- generar la potencialitat de l’esdevenir com a mode de sorgiment?
- Com originar la possibilitat d’aquest espai-temps?
- O ...

“L’esdeveniment s’amaga plegat en el trànsit entre un gest i l’altre, així tot instant és potencialment una porta que s’obre” (Pascal Quignard).

BIOGRAFIA

Mónica Valenciano (Las Palmas de Gran Canaria, 1961) és una figura significativa de la dansa contemporània espanyola. Presenta una trajectòria artística tan sòlida com contundent. Va començar a crear-la a finals dels anys vuitanta, quan el seu nom apareixia al panorama dansístic del país. La creació de la seva companyia El Bailadero el 1997 va dibuixar un marcat traç en la seva carrera creativa que divideix en dos l’obra de Mónica Valenciano. Va estar al capdavant d’aquesta formació quan va començar amb la seva sèrie coreogràfica *Disparates* que reflecteixen l’interès de Mónica Valenciano per l’art, punt de partida de molts dels seus treballs com *Up!* (1989), *Punts suspensius* (1991), *Miniatures* (1992) i *Adivina en plata* (1996-1997) Les seves obres s’han representat en festivals nacionals i internacionals d’arts escèniques contemporànies. A més, ha publicat diversos llibres de poesia i dibuixos.

És Premi Nacional de Dansa 2012 en la modalitat de coreografia.

Performances i activacions

El programa d'activitats pot estar subjecte a canvis. Consulta tota la programació actualitzada a santamonica.cat

Sant Pancraç, salut i diners!

Performance de Xavier Manubens

9 - 25 d'octubre 2025 | Espais expositius

Sant Pancraç reapareix al Santa Mònica! No et perdis aquesta proposta sorpresa de Xavier Manubens per a *Sense esquerra no hi ha punt de llum*.

La performance, que l'artista va portar durant els anys noranta i 2000, a diversos centres d'art, museus i espais culturals i populars, consisteix en una sèrie d'aparicions de sant Pancraç que poden ser inesperades o anunciades prèviament. El format és site-specific, aprofitant l'arquitectura de l'espai per sorprendre el públic. Quan s'anuncia una aparició, es prepara julivert per als espectadors, que es preparen per veure l'aparició d'entre 30 i 40 segons de durada.

Sant Pancraç sempre porta la seva vestimenta original: sandàlies, camisa blanca amb rivets daurats al coll i a les mànigues, vestit verd amb rivet daurat al coll i a la faldilla, capa de vellut vermell, cinturó verd amb tres rivets daurats, perruca, corona (fixada a l'esquena), llibre gruixut i ploma. Indispensable, ulleres de sol.

La postura és estàtica i hieràtica: el dit índex de la mà dreta estirat i la mà plegada, l'altra mà subjectant llibre i ploma en posició vertical, amb les cames quasi juntes i els peus separats només un o dos dits.

Algunes aparicions de sant Pancraç: 1992, Palau de la Virreina, exposició "Arthur Cravan. Poeta i boxador"; 2005, Mahalta, Festival Internacional de Poesia de Lleida; 2005, baixada pel riu Ebre, Festival Internacional de Bandes Musicals de Tortosa; 2005, MACBA, exposició "Próximamente en esta pantalla: el cine letrista, entre la discrepancia y la sublevación"; 2017, Museu Picasso de Barcelona, exposició "Arthur Cravan. Maintenant?".

BIOGRAFIA

Xavier Manubens (Barcelona, 1956) és artista visual, realitza instal·lacions, fa intervencions a l'espai públic i dissenya espais expositius des del 1980. A partir dels noranta inicia les aparicions de sant Pancraç i vídeoinstal·lacions amb Maite Ninou. Ha participat en la creació de projectes col·lectius com Zum-Zum, Aparadors d'Art i Turisme Tàctic. Els seus projectes han participat en diverses mostres nacionals i internacionals.

CRÈDITS

A càrrec de Xavier Manubens

Fotos: Xavier Mulet

Vídeo: Maite Ninou

Performance inaugural

Jokko Collective

9 d'octubre de 19:30h a 21:30 | Espai expositiu: claustre

Jokkoo Collective dona el tret de sortida a *Sense esquerra no hi ha punt de llum* amb una peça sonora i escultòrica interactiva, acompanyada d'una performance inaugural. La peça combina cadenes metàl·liques, objectes trobats, micròfons de construcció pròpia i tecnologia musical, amb dinàmiques de performance irreverents i efímeres. Aquest conjunt adorna l'edifici amb històries i sons, i convida el públic a crear so a través de la interacció amb l'espai, amb la peça i amb les altres persones presents.

L'obra explora un sentit africà del temps cíclic i comunitari, per reflectir la idea que la veritable llar dels esdeveniments no és dins la institució, sinó al carrer, on el temps flueix i ens trobem amb el desconegut i l'inesperat, i fins i tot els desconeguts esdevenen íntimament connectats.

BIOGRAFIA

Jokkoo és un col·lectiu artístic musical amb seu a Barcelona que treballa des de la intenció i la necessitat d'investigar i difondre la creació més contemporània i futurista de les escenes experimentals i alternatives del continent africà, la seva diàspora i les comunitats aliades a tot el món. Creen connexions i espais per donar plataforma a estètiques i narratives dissidents. El col·lectiu compta amb sis personalitats diferents amb objectius comuns: Baba Sy, Maguette Dieng (Mbodj), Oscar Taylor (Opoku), Nicolas Beliot (Mooki6), Ismaël N'diaye (B4mba) i Miriam Camara (TNTC).

Esmorzar amb les artistes residents

Comparteix experiències i converses amb les artistes

10 d'octubre de 12h a 13:30h | Esmorzar | Espai expositiu: planta 2

Aquest esmorzar-trobada permetrà als assistents conèixer de primera mà els projectes que cada una de les artistes residents convidades a Sense esquadra no hi ha punt de llum s'han plantejat treballar durant la seva estada al Santa Mònica. Un moment de trobada relaxada on poder compartir processos, preguntes i un esmorzar

Amb la participació de Tomas Aragay, Carolina Campos, Sara Manubens, Lu Chierigati, Núria Güell, Las Mediocres, Mónica Valenciano, Bruna Kury i Lucia Egaña.

Italo-disco

Una sessió comentada per deixar-se la pell a la pista

Sergio Fausttini

10 d'octubre de 20:30h a 21:30h | Concert performatiu | Espai expositiu: claustre

Sergio Fausttini oferirà una conferència-concert al voltant de la música disco italiana dels anys 80.

La sessió comptarà amb una selecció de temes d'italodisco amb incursions al Sabadell sound i alguna altra ramificació, fins a arribar —com deia Borges— “al ápice” de l'estil, personificat en la figura de Sabrina Salerno. Mentre sona la música, i sense deixar de ballar, comentarem algunes peculiaritats de l'estil, com les lletres, l'autoria, l'estètica o els videoclips.

L'única premissa innegociable és que s'han de ballar totes les cançons.

BIOGRAFIA

Sergio Fausttini (a. k. a. Sergi Fäustino) va néixer a Rimini. El seu pare era carboner i la seva mare treballava en una fàbrica d'oli posant etiquetes d'IGP Toscano a l'oli que arribava de Jaén. Un dia, el seu pare va convidar el seu millor amic a dinar i, quan van acabar, l'amic va dir que la pasta que els havia preparat la mamma era “correcta”, a la qual cosa va seguir una forta discussió que va anar pujant de to fins que el seu pare va fer l'única cosa que podia fer per salvaguardar l'honor de la família: va agafar l'urna de marbre de Colonnata on tenien el lardo i la va esclafar al cap del seu amic.

Tot seguit, van penjar el cadàver pels peus a la biga de la cuina, van fer les maletes i van emigrar a Irlanda del Nord. Ja a Irlanda, en Sergio es va buscar la vida com va poder. Va treballar de dependent en una botiga d'animals de companyia i va vendre uns ratolins a Richard Gere, després es va dedicar a vendre droga a la sortida de les escoles i més tard va trobar feina com a conductor d'ambulància. Va ser allà on va conèixer en Jimmy McShane (a. k. a. Rubi). Un dia que van haver de portar en Jimmy Sommerville que li fessin una neteja d'estómac, en Rubi va comentar a en Sommerville que era ballarí i aquest li va donar el contacte de Maurizio Bassi. Bassi estava buscant un *frontman* per al seu nou projecte anomenat Baltimora i el va fitxar. En Sergio acompanya en Rubi de tornada a Itàlia i s'introdueix als cercles de l'italodisco. Des de la perspectiva que li dona una certa distància, s'adona que el moviment s'articula entorn del concepte de misteri, així que —recuperant la professió paterna— s'especialitza a posar fum a les actuacions i als videoclip. Triomfa com l'espuma i treballa amb tots els grans del gènere fins que la cosa decau per culpa del house, que remata i substitueix l'italodisco. Quan la cosa s'acaba, en Sergio s'interessa per la dansa, però això, com deia Conan el Bàrbar, “ja és una altra història”.

CRÈDITS

A càrrec de Sergio Fausttini

Amb col·laboració amb SÂLMON - www.festivalsalmon.com

Escacs per a tothom

Un torneig amb Tres Peons

11 d'octubre de 11:30h a 19h | Torneig d'escacs | Espai expositiu: claustre

Vine a jugar a escacs amb el Club d'Escacs Tres Peons!

El respecte al rival i a les regles del joc són fonamentals. El resultat només dependrà del teu encert, no tens elements externs que et puguin ajudar o perjudicar. Sola davant el tauler, gaudiràs del triomf i acceptaràs la derrota. Una escola de vida.

Matí – Blitz Femení per equips

Ritme de joc: 5' + 3''

Recepció a les 11:15 h | 1a ronda a les 11:30 h | 5a ronda a les 13:30 h | Entrega de premis a les 14:00 h.

Tarda – Blitz

Ritme de joc: 3' + 2''

Recepció a les 15:50 h | 1a ronda a les 16:00 h | Entrega de premis a les 18:45 h.

BIOGRAFIA

Club d'Escacs Tres Peons (Barcelona, 1971) té la seu a Gràcia al carrer de Ros de Olano, 9, de Barcelona. És una entitat sense ànim de lucre que té com a missió ensenyar i facilitar la pràctica dels escacs. Durant els 54 anys del club, mai no s'ha trencat la continuïtat de les activitats, cosa que ha estat clau per ser ara el club més important de Catalunya tant pel que fa al nombre de jugadores i jugadors com per les activitats que organitza. El 2022 va crear el projecte *Dones i escacs* per revertir la poca presència de dones en el nostre esport.

El sabor de un patacón

Performance de Sofia Archer

11, 12, 14, 16, 17, 18, 19, 21, 22 i 23 d'octubre de 2025, de 19h a 20h | Espai expositiu: claustre

Amb el projecte *El sabor de un patacón*, Sofia Archer vol relatar i dibuixar de manera experimental un territori diaspòric que, de manera simbòlica, es representa com un *patacón*, un plàtan fregit, que en molts dels territoris del sud global es cuina, es fregeix, es bull... i que pot esdevenir vincle o espai d'unió entre diàspores, fins i tot el lloc d'altres cossos que viuen a les perifèries de la normativitat. També pot ser calor, pot ser "casa", pot ser memòria, fins i tot pot ser suor, carrer i música. Per a les vides "frontera", aquí-allà-allò pot estar molt connectat amb aquest aliment que és el plàtan, a. k. a. *patacón*. A través d'aquest ingredient preat, Archer pren la moda com a punt de partida per treballar-la com un projecte col·lectiu d'emancipació, un espai màgic alliberador que busca crear les seves pròpies eines i narratives, fent servir, a més, materials exclusivament de minva tèxtil del taller, peces familiars reciclades i teixit d'estoc.

BIOGRAFIA

Sofia Archer (Barcelona, 1987) és la fundadora, patronista i cosidora del seu projecte Sofia Archer Lab., que funciona com a laboratori de creació i experimentació tèxtil. El seu treball està directament relacionat amb el seu activisme i s'articula des d'una perspectiva descolonial i antiracista, a més d'entendre la sostenibilitat com una pràctica política, enfocant la riquesa des del que és col·lectiu, fora dels macropatrimonis que creen desigualtat, de l'explotació de cossos i territoris colonitzats i del binarisme imperant.

A través del seu ofici busca adquirir i compartir eines que activin noves narratives, partint des del concepte “fer la nostra roba” com a premissa d'autogestió i emancipació col·lectiva, teixint comunitat per generar altres i millors escenaris futurs.

CRÈDITS

Peces realitzades a partir de materials exclusivament de minva tèxtil del taller, peces familiars reciclades i teixit d'estoc.

Sofia Archer: disseny i confecció

Itziar Nzang: disseny de perruqueria i maquillatge

Manicure. Tus manos y las nuestras Manicura i pedicura creativa

12 d'octubre de 12h a 15h | Taller | Espai expositiu: claustre

En el marc de l'exposició *Sense esquerda no hi ha punt de llum*, un grup de manicuristes amb veu pròpia ofereix els seus serveis de manera gratuïta. Les teves mans i les seves s'uneixen per crear un espai compartit, on la manicura i la pedicura esdevenen llenguatge estètic i performatiu dins l'espai expositiu.

A càrrec de Nina Pakari

BIOGRAFIA

Nina Pakari és un centre ubicat a Montcada i Reixac (Barcelona), especialitzat en formació en estètica d'ungles i cura de mans i peus. Ofereix cursos i tallers en tècniques de decoració d'ungles, aplicació d'ungles de gel i altres tractaments. Posa especial èmfasi en l'aprenentatge creatiu, en el desenvolupament de dissenys personalitzats i en la creació d'una comunitat d'alumnes compromeses amb l'art de l'estètica d'ungles.

Dinar amb les artistes

Comparteix experiències i converses amb les artistes

14 i 22 d'octubre de 14h a 16h | Dinar | Espai expositiu: claustre

Sense esquerda no hi ha punt de llum et convida a dinar amb les artistes residents.

Un moment de trobada relaxada on poder compartir processos, eines de treball, preguntes, tècniques i un dinar. Una forma de conèixer les artistes i entrar en contacte amb els seus processos creatius de forma relaxada i propera.

Amb la participació de Tomas Aragay, Carolina Campos, Sara Manubens, Lu Chierigati, Núria Güell, Las Mediocres, Mónica Valenciano, Bruna Kury i Lucia Egaña.

Rodatge del videoclip de Ouineta

Un projecte audiovisual de Merci Xula

Preparació del rodatge: 16 i 17 d'octubre de 2025, d'11h a 20h

Rodatge: 18 d'octubre, d'11h a 20h | Espai expositiu: claustre

Presentació pública: 25 d'octubre, 17h

Merci Xula roda l'últim videoclip de Ouineta al Santa Mònica, amb tot l'equip de rodatge i l'equip artístic de la cantant ocupant l'espai expositiu.

Seguint el concepte d'esdeveniment que inspira l'exposició Sense esquerra no hi ha punt de llum, aquest rodatge en directe al centre d'art revela el procés creatiu dels visuals d'una nova peça musical de l'artista.

Generalment, els rodatges musicals són privats, de manera que l'activitat ofereix una experiència de voyeurisme controlat, permetent seguir tota la jornada sense interactuar directament amb l'espai ni lis artistes.

A càrrec de Merci Xula

Amb la participació de Ouineta

BIOGRAFIA

Ouineta és una popstar catalana que fusiona música, dansa i espectacle amb una mirada irònica i desafiant les normes del pop convencional. Debutà el 2023 amb l'EP *Ouineta23*, explorant desig femení, creixement personal, amor i identitat online, superant les 150.000 reproduccions digitals, i continuà amb temes com *Wild*, *Gardwood NJ* o *Bikini Kill*, que la van portar al seu multitudinari concert a La Mercè de Barcelona. Recentment, ha consolidat la seva trajectòria amb hits virals com *DMs i Fatal*, *fatal*, i amb la col·laboració *Otra cara* amb Jimena Amarillo, avanç del seu pròxim àlbum. Premi Joventut del Sona9, Ouineta s'ha convertit en una de les figures clau de la nova onada d'artistes catalans i el 2025 inicia la seva primera gira de festivals a Catalunya, amb actuacions a Sónar, Embassa't i Vida, entre d'altres.

Merci Xula és una productora audiovisual independent fundada per Clàudia del Barrio i Helena Roig, dues creadores visuals amb una mirada única i experimental. Nascuda de la passió per la imatge i la narrativa, Merci Xula explora nous llenguatges audiovisuals amb una sensibilitat estètica pròpia i un enfocament fresc i innovador. Ens interessa especialment generar contingut en català per contribuir a enriquir el panorama audiovisual de la nostra llengua.

Clàudia del Barrio és editora, directora i artista visual amb experiència en videoclips, peces d'art contemporani i muntatge cinematogràfic. Graduada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, ha treballat amb artistes com Ouineta, Mushkaa o Amaia, i ha presentat la seva obra en espais com la Fundació Joan Miró i Santa Mònica.

Helena Roig és fotògrafa i videògrafa amb un enfocament centrat en la construcció d'identitats visuals i la narració d'històries a través de la imatge. Ha estat la fotògrafa in-house de Manifesta 15 a Barcelona i ha participat en projectes artístics a escala internacional, incloent-hi exposicions a Ars Electronica i el festival Impakt. També és artista resident al centre d'arts Santa Mònica i a la PAAC, on explora els vincles entre intimitat digital, honestat radical i creació audiovisual.

El amor de mi VISA Performance col·lectiva

16 octubre de 16h a 20h | Espai expositiu: claustre | Performance

El amor de mi VISA és una performance col·lectiva que transforma un casament en un acte polític, denunciant el sistema migratori europeu i proposant el matrimoni com un esdeveniment d'aliança dissident, com a xarxa de suport i reparació per a persones cuir migrants, des d'una celebració crítica, afectiva i col·lectiva.

La performance tindrà lloc en dues parts. La primera serà una activació prèvia a l'esdeveniment del Santa Mònica, que es farà a Kobra Kuir al Candy Darling Bar l'1 d'octubre a les 20:30 h. Es convocaran i s'escolliran possibles nuvis/nuves/novixs perquè signin el contracte pre-nupcial. Aquesta cerimònia anirà a càrrec de Sant Cupido. La segona part és el casament mateix, la performance ***El amor de mi VISA***, que oficialitza el matrimoni dels novixs fletxats per Sant Cupido i que serà conduïda per les mestres de cerimònia Norma Mor i Missex.

CRÈDITS

Idea i Direcció: Norma Pérez

Guió: Missex y Norma Pérez

Performance San Cupido: Geizer

Performance *El amor de mi VISA*: Muerte a la Norma, Missex

Música: Missex

BIOGRAFIA

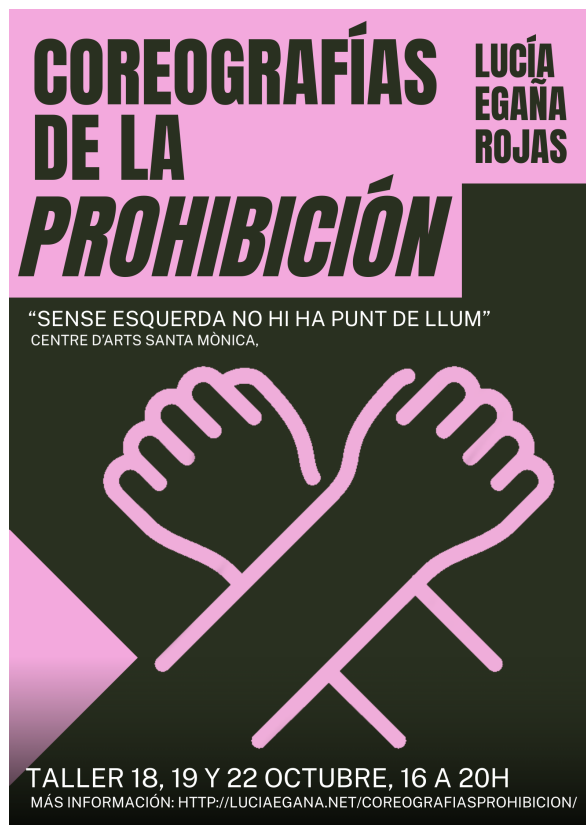
Norma Pérez, o més coneguda com a Norma Mor / Muerte a la Norma, és artista, investigadora, docent i travesti xilena radicada a Barcelona. La seva pràctica transdisciplinària articula performance, arts visuals i drag com a llenguatges crítics per pensar la desestabilització de règims d'opressió dels cossos, com el gènere, i la construcció d'imaginariis dissidents que possibilitin altres formes de vida. Integra el col·lectiu M0nster.L4b i és directora del programa Kobra Kuir.

Coreografías de la prohibición

Un taller de cos i moviment amb Lucía Egaña Rojas

Taller: 18 i 19 d'octubre de 2025, de 16h a 20h | Espai expositiu: planta 2

Obertura del taller: 22 d'octubre, de 18:00h a 20h | Espai expositiu: claustre

Com a part de l'exposició *Sense esquerra no hi ha punt de llum*, Lucía Egaña Rojas ofereix un taller de cos i moviment obert i gratuït per a persones amb o sense formació en arts escèniques, dansa o teatre, de qualsevol edat (majors de 18 anys) i procedència, amb diferents corporalitats i desitjos, afectades per la prohibició (i no només).

Aquest taller busca explorar les formes que pot adoptar allò prohibit en els cossos, concretament en els espais d'institucions culturals i altres entorns, per reflexionar des dels cossos sobre els reglaments socials en el seu conjunt.

Es desenvoluparà en un espai horitzontal d'experimentació, obert a totes les persones interessades que puguin comprometre's amb les 12 hores de trobada.

La participació és gratuïta, i les 12 hores del taller es compensaran amb 50 € per persona en concepte de dietes.

CRÈDITS

A càrrec de Lucía Egaña Rojas en el marc del projecte 'Coreografías de la prohibición' en residència a *Sense esquerda no hi ha punt de llum*.

Per a la concepció del taller s'ha comptat amb l'acompanyament del coreògraf Silvio Lang, del dramaturg i l'actor Ernesto Orellana, i de li coreògrafi i investigador Lu Chieregatti.

BIOGRAFIA

Lucía Egaña Rojas és artista, escriptora i transfeminista. La seva recerca és a la intersecció de l'art amb els feminismes, els processos colonials i migratoris, la postpornografia, la tecnologia i l'error. Treballa amb mitjans com el videoart, les instal·lacions artístiques, el collage o la pedagogia. Ha estudiat Belles Arts, Estètica i Documental i és doctora en Comunicació Audiovisual. Ha publicat *Enciclopedia del amor en los tiempos del porno* (amb Josefa Ruiz-Tagle, Cuarto propio, 2014) i *Atrincheradas en la carne. Lecturas en torno a las prácticas postpornográficas* (Bellaterra Edicions, 2017), que aborda els diferents eixos que han articulat el moviment postporno en el context de Barcelona. Anteriorment, havia tractat aquest tema en el seu primer documental, *Mi sexualidad es una creación artística* (2011). Ha coeditat l'Institut d'Estudis del Porno i ha format part de l'equip docent i la direcció acadèmica del Programa d'Estudis Independents del MACBA, així com de l'organització del festival Muestra Marrana i del col·lectiu minipimer.tv. Actualment forma part de la Cooperativa de Tècniques.

O que Fazer Daqui para Trás

Taller de performance i improvisació de João Fiadeiro, Marcia Lança i Daniel Pisamiglio

Taller: 19, 21 i 22 d'octubre de 2025, d'11h a 15h

Presentació pública: 23 d'octubre de 2025, de 17h a 19h | Espai expositiu: claustre

O QUE FAZER DAQUI PARA TRÁS explora el temps —entès com a durada, com a suspensió, com a interval— i, “ahora”, centra l’atenció en allò que queda, en allò oblidat, en la resta. La “resta” crea un buit, i el “buit” confirma l’absència d’una presència. O, més ben dit, és la presència d’una absència. És en aquest buit on hi trobem els rastres i les petjades per iniciar la tasca impossible de reconstruir el món, una vegada i una altra.

João Fiadeiro

Aquesta performance és una versió ampliada de l’espectacle *O que fazer daqui para trás* (2015), una peça que parteix d’un dispositiu molt simple: els *performers* corren al voltant del teatre fins a quedar completament exhausts i, aleshores, tornen a un escenari buit —només hi ha un micròfon sobre un trípode al centre— per compartir amb el públic una experiència viscuda a fora (alguna cosa que hagin vist, sentit o imaginat).

En aquesta peça, la compartició es fa verbalment; és a dir, cada *performer* parla de les seves experiències (navegant entre continguts reals, ficticis i poètics) amb una respiració entretallada que l’ofega i no li permet articular les paraules i els pensaments d’una manera coherent. Perquè aquest dispositiu funcioni, el cos no ha d’estar simplement cansat, sinó realment esgotat. Tal com explica Gilles Deleuze en el seu famós assaig sobre Beckett:

“El cansat només ha esgotat la realització, mentre que l’esgotat esgota tot el possible” (1993). El dispositiu d’*O que fazer daqui para trás* necessita *performers* exhausts perquè cal que esgotin “allò que no es realitza a través del possible”.

En aquesta versió ampliada d’*O que fazer daqui para trás*, “l’espectador” esdevé “visitant”, mentre que l’experiència, que a la versió original es compartia verbalment, aquí es comparteix en forma d’acció, de situació.

Els *performers* correran pels voltants del centre d’arts Santa Mònica deixant-se impactar per allò que presenciïn i pels objectes abandonats que trobin pel camí. Llavors, amb l’objecte, el record o la sensació que els hagi impactat “a les mans”, tornaran al centre per compartir amb el públic una mena d’“haiku performatiu”. Durant aquest recorregut de tornada, disposaran de temps per decidir “com”, “quan” i “on” compartiran l’experiència. Quan surtin de nou al carrer, deixaran enrere un seguit de restes, rastres i petjades en forma de despulles de la memòria (o ruïnes de l’oblit).

Aquest treball el transmetran els *performers* Márcia Lança i Daniel Pizamiglio, dos artistes que ja fa temps que col·laboren amb João Fiadeiro. La transmissió es durà a terme mitjançant un taller intensiu i emprarà, com a eina de treball, la composició en temps real: un sistema que João Fiadeiro va començar a desenvolupar a la dècada del 1990 per a la creació de les seves peces coreogràfiques i performances improvisades.

La composició en temps real ens permet entrenar la capacitat d’observar-nos des de fora mentre l’esdeveniment es desplega i es presenta davant nostre. És una pràctica (teòrica) i una teoria (pràctica) que es proposa com a refugi per acollir i allotjar les forces que entren en joc en allò que hem convingut anomenar “present”. A l’interior d’aquest “present” es mou un temps expandit que “ja no és” i que, ahora, “encara no és”: un temps no lineal, viscut com una cinta de Möbius, sense interior ni exterior, sense un abans ni un després.

CRÈDITS

A càrrec de João Fiadeiro, Márcia Lança i Daniel Pizamiglio

BIOGRAFIA

João Fiadeiro pertany a la generació de coreògrafs que va emergir a finals dels anys vuitanta dins la Nova Dansa Portuguesa, després de la influència del postmodern americà i la Nouvelle Danse. Es va formar entre Lisboa, Nova York i Berlín, i va ballar a la Companhia de Dança de Lisboa i al Ballet Gulbenkian. El 1990 va fundar la Companhia RE.AL, dedicada a la creació pròpia i al suport a artistes emergents, i des del 2004 dirigeix l’Atelier Real. Ha col·laborat amb Artistas Unidos i co-dirigit el centre AND_Lab a Lisboa (2011–2014). Ha impartit tallers internacionals basats en la Composició en Temps Real, mètode que desenvolupa des del 2003, combinant art, ciència i col·laboració. Actualment cursa el doctorat en Art Contemporani al Col·legi de les Arts de la Universitat de Coimbra.

Márcia Lança, nascuda a Beja i resident a Lisboa, va fundar VAGAR el 2008, de la qual és directora artística. Coreògrafa i performer, treballa en territoris on el ficcional i el real es confonen, centrant-se en la materialitat poètica d'accions concretes i composicions col·lectives emergents. Practica Kung-Fu Flor de Lotus des del 2008. Col·labora estretament amb João Fiadeiro en el desenvolupament de la Composició en Temps Real, amb obres com *Quasi res és un pla*, *Dins del Cap*, *CAVALA* i *Morning Sun*, entre d'altres, i imparteix tallers de creació i processos col·laboratius per a infants i artistes.

Daniel Pizamiglio, coreògraf, performer i investigador brasiler establert a Lisboa. La seva pràctica transdisciplinària explora formes de “posar-se amb” i reparació com a gestos polítics, travessant dansa, performance i pedagogia. Col·labora estretament amb João Fiadeiro des del 2012 en la Composició en Temps Real, i ha treballat en projectes com *O que Fazer Daqui para Trás* (2015), *Ça Va Exploder* (2020), *Cavala* (2023) i *COSMOGONIAS_eles não nos poderão matar o espírito* (2024). També desenvolupa amb el poeta Miguel Oliva Teles el projecte *Primeira e Última Vez* i és autor de la Trilogia do Comum, amb obres com *M* (2023) i *Primeiro Nada, Depois Nada ou Zzz* (2024).

Concurs de puzzles

Unix-te al repte de 1000 peces en equip

19 d'octubre de 16h a 19h | Concurs | Espai expositiu: claustre

En el marc de l'exposició *Sense esquerra no hi ha punt de llum*, et convidem a posar a prova la teva paciència i habilitat amb un puzle de 1000 peces. Tothom és benvingut a participar!

Amb la idea de crear una conjunció heterodoxa on allò més popular es mescla amb allò que habitualment anomenem “cultura” o “art” dins del centre d'art, es proposa un concurs en equips de dos per construir peça a peça una imatge especialment “tunejada” per a l'ocasió.

De la mà de Puzzlemania, cada col·locació de peça es converteix en un petit esdeveniment: fer un puzle es transforma així en una experiència col·lectiva i en un acte de gran art dins del centre d'arts.

CRÈDITS

A càrrec de Puzzlemania

Imatge pública. La plusvàlua de la representació

Obertura i presentació del projecte

Núria Güell

Conferència performativa

24 octubre de 18h a 20h | Presentació | Espai expositiu: planta 2

OFERTA DE TRABAJO

para el proyecto

IMAGEN PÚBLICA.
LA PLUSVALÍA DE LA REPRESENTACIÓN

Hola, soy Núria Güell, una artista de arte contemporáneo, y estoy buscando a una persona que quiera actuar en mi nombre y que esté interesada en pensar en los usos y el valor de la imagen pública de lxs artistas en el contexto de la industria cultural actual. Deberá representarme en todos los actos públicos durante mi residencia en el Centro de Arte Santa Mónica, en el marco de la exposición "Sense esquerda no hi ha punt de llum".

Jornada laboral: media jornada, horario flexible entre las 11 y las 20:30h
 Periodo laboral: del 14 al 24 de octubre de 2025
 Sueldo: 30€/hora + impuestos (1320€ aprox.)
 Preselección: envía un video corto explicando tu motivación a imagenpublica@muriaguell.com
 Fecha límite: 3 de octubre
 Entrevistas personales: 10 de octubre de 16h a 18h

Si quieres más referencias de mi trabajo las puedes encontrar en muriaguell.com

L'artista Núria Güell ha creat un lloc de treball per contractar a una persona perquè la representi a la residència d'artistes oberta al públic a la que ha estat convidada a participar.

El contracte, costejat amb la partida de producció que li oferia la residència, estipula que aquesta persona actuarà en nom de la Núria Güell en qualsevol situació pública que requereixi la presència de l'artista i no de la seva obra. En aquesta obertura del procés ens compartiran les reflexions sorgides d'aquesta acció.

BIOGRAFIA

Núria Güell (Vidreres, 1981) es va llicenciar en Belles Arts a la Universitat de Barcelona, en l'especialitat d'escultura, i va continuar els seus estudis a la Càtedra d'Art de Conducta de l'Havana, Cuba. La pràctica artística es caracteritza per ser una pràctica de confrontació, de qüestionament d'evidències i convencions morals. Entén la seva pràctica com a socialment i políticament necessària en què allò que és cultural i allò que està establert es posen en joc. www.nuriaguell.com

Feijoada

Performance gastronòmica de Calixto Neto

25 octubre de 18h a 21h | Performance | Espai expositiu: claustre

El coreògraf brasiler Calixto Neto convida a presenciar la preparació d'una feijoada, el plat simbòlic però controvertit de la gastronomia brasilera. Una roda de samba marca el ritme de la vetllada. Cançons, dansa, històries personals i polítiques s'entrellacen amb el procés de cuina i els ingredients de la feijoada.

Quines són les carns i carns més barates del mercat? Quins cossos són els més afectats per les desigualtats generades pel lloc del Brasil en l'ordre global? L'herència colonial és qüestionada i transformada en una celebració de música, dansa, text i menjar. Al final, menjarem junts la feijoada.

BIOGRAFIA

Calixto Neto és originari de Recife, Brasil, i viu a França des del 2013. Va estudiar teatre a la Universitat Federal de Pernambuco i es va formar en dansa amb el grup de dansa experimental de la seva ciutat natal abans de matricular-se al màster en estudis coreogràfics ex.e.r.ce, al Centre Coreogràfic Nacional de Montpeller. Durant els seus estudis, va crear el solo *Petites explosions* i el duet *Pipoca* amb Bruno Freire. El seu segon solo, *oh!rage*, dona visibilitat a cossos i identitats minoritàries, centrant-se en danses "perifèriques" que existeixen fora dels circuits institucionals.

El 2022, Calixto va ser convidat a participar en l'Escola Lliure del Kunstenfestivaldesarts i va començar la seva recerca al voltant del compositor Julius Eastman. La seva última obra, *IL FAUX*, es va estrenar el maig del 2023 al Kunstenfestivaldesarts de Brussel·les.

Cartell i material gràfic

A càrrec de Roger Adam

Per a una proposta tan intrigant com *Sense esquerra no hi ha punt de llum*, plena de sorpreses i esdeveniments per definir, oberta al resultat de les residències i dels processos que es desenvoluparan durant el mes d'octubre, ha aparegut —entre converses i Zooms amb Tomás Aragay, Sofia Asencio, Carolina Campos, Sara Manubens i el Santa Mònica— una gràfica conjunta plena de magenta i degradats que són trenc d'alba o ocàs, entre bitmaps i gra de riso, amb una tipografia robusta i compacta de *popstars* brutals, i una lletra setentera suïssa, alterada expressament, plena de trames per on entra la llum.

BIOGRAFIA

Roger Adam Bernad (Barcelona, 1970) ha creat la gràfica de llibres, cartells, fanzins, murals, tipografies, monografies, CDs i DVDs, plànols, blogs, samarretes, quaderns, gifs, vinils, documentals i cassets. Ha col·laborat amb documentalistes, coreògrafs, escultors, performers, arquitectes, comissaris, *drag queens*, activistes, il·lustradors, cooperatives, llibreters, editors, artistes, arxivers, cuiners i músics. Per a cooperatives, editorials, museus, centres d'art, jardins escultòrics, discogràfiques, tuguris, postals web, biennals, col·lectius, escoles, ajuntaments, trobades i festivals.

Altres projectes del Santa Mònica

Les Mòniques - Recerca i experimentació en mediació artística

En el transcurs de *Sense esquerra no hi ha punt*, i durant tot l'any el centre també serà l'espai on residiran les Mòniques. Les Mòniques són artistes en residència al Santa Mònica que experimenten en l'àmbit relacional o participatiu de manera col·lectiva i transdisciplinària, organitzades en set gremis: comunicació, digitalització, edició, educació, espais, gastronomia i participació. Seleccionades anualment per convocatòria pública, desenvolupen prototips de dispositius de mediació artística per obrir a públics diversos els continguts, discursos i preguntes que conté i genera el centre.

Grups de recerca - Nuclis de pensament i pràctica sobre qüestions troncales per a la institució

Els grups d'investigació són una tipologia específica del col·lectiu que opera com a part de l'organisme del Santa Mònica. A diferència d'altres col·lectius, aquests no tenen la funció de generar obres, dispositius o accions concretes per al centre, sinó que funcionen com a nuclis d'investigació sobre qüestions considerades troncales dins de la institució. En aquest sentit, la seva tasca, de naturalesa tant investigadora com consultiva, acaba contaminant tots els processos.

Sala Bar

Un espai polivalent, obert i d'ús comú de dimarts a diumenges i festius d'11h a 16h, on pots relaxar-te si necessites fer una pausa durant la visita, connectar o desconnectar, llegir, reunir-te i menjar. Disposa de connexió de wifi gratuït, punts de càrrega, màquines expendedores i accés a lavabos.

A més, els dimarts, dimecres i dijous, a les 19h, acull els 3 cicles regulars d'activitats on descobriràs artistes amb propostes úniques i experimental.

Dimarts de vídeo és un lloc de trobada per a públic, creadors, programadors, estudiosos i curiosos àvids de gaudir d'una programació audiovisual artística, experimental i d'assaig de petit format en un entorn distès i proper com és la Sala Bar.

Dimecres de so i cos és un lloc de trobada per a públic, creadors, programadors, dilettants i curiosos àvids de gaudir d'una programació d'experimentació sonora, música improvisada, veu, dansa i performance de petit format en un entorn distès i proper com és la Sala Bar.

Dijous de veu i paraula és el programa del Santa Mònica dedicat a propostes experimentals que exploren la simbiosi entre la veu i el llenguatge amb recitals, lectures i performances, gratuïts i regulars els dijous a les 19h a la Sala Bar.

Crèdits

SENSE ESQUERDA NO HI HA PUNT DE LLUM (09–25.10.2025)

SANTA MÒNICA

Direcció: Enric Puig Punyet

Administració i suport a la direcció: Úrsula Tenorio

Exposicions: Roger Vinent Arnau

Producció tècnica d'exposicions: Marina Rubio
Marco

Activitats: Eva Ruiz

Producció d'activitats: Julia
Gutiérrez

Mediació i educació: Marta
Gracia Valladares

Suport a mediació i educació:
Anaïs Córdova Poblete

Projectes transversals: Andreu
Carreras i Novich

Gestió econòmica: Miguel
Morilla Hernández

Comunicació i premsa: Clara
Bofill Pumarola

Continguts digitals: Cesc Grau
Serratusell

Suport a comunicació: Júlia
Net Valiente

Suport a comunicació: Lucía
Romero Castillo

MÒNIQUES (ARTISTES RESIDENTS)

Gremi de Comunicació
Barby
Ezequiel Soriano

Gremi de Digitalització
Helena Roig
Rodri
Xeito Fole

Gremi d'Edició
Lourdes Gay-Punzano
Mercedes Saya Rosés
Vicho

Gremi d'Educació
Anita García
Juani
Roc Domingo Puig

Gremi d'Espais
Jonah Kewri
Mana Pinto
Rasheed Jalloul

Gremi de Gastronomia
Asharqawi
Alejandro Granero Ferrer
Antonio Monroy

Gremi de Participació
la Kha
Nadia
Samu

RECERCA I EXPERIMENTACIÓ ARTÍSTICA

Coordinació: Pablo Santa Olalla

Darsinà

Maha Ibraheem
Sassouki Salma

Col·lectiu 1080

Marla Jacarilla
Mònica Rovira
Renan Camilo

Coketa

Facunda Aisa
Luciana Peña
Roma Murúa

Descompetir

Kekena Corvalán
Nora Ancarola
En col·laboració amb Valentina
Gaia Lops i José Antonio
Delgado

Altres Suds - Geografia sospitosa

Asociación MigrESS
Encara en Acció
Plataforma Cero
Saberes Migrants

Laboratori de cos i moviment

Guillem Rodri
Helena Minguet Sánchez
Iván Bercedo i Sales
Júlia Pérez Gonell
Julieta Ferraro
Marika Nava
Pamdenàs
Toxífics Laperallimonera

Meteorologies col·lectives

Mandi Domingo Llaràs
Marian Madeleine Pérez Jiménez
Sonia Villar

Resistència Videolúdica + Jugar juguetos

Laia Velasco Flo
Roque Piñeiro Vieira
Víctor Rubio i Maturana
En col·laboració amb Violeta
Moldes Rivas

CREAR SITUACIONS 9

Coordinació del programa:
Nancy Garín Guzmán i Ingrid
Blanco Díaz

DISSENY GRÀFIC

Ellen Dietrich

FOTOGRAFIA

Jordi Play

IMPRESSIÓ

Impremta Online SL

INFORMACIÓ I MEDIACIÓ ESPAIS EXPOSITIUS

Klousner, SL
Alba Coll Zapata
Héctor Martos Avellaneda
Josep Francesc Valero Garcia
Nico Aranibar Real
Oscar Canal Vicente
Raül González Carrasco
Roser Martín Ausió
Dan Levy
Sílvia Camacho Riart

MUNTATGE

Grop exposicions i museografia,
SL
Andrea Vergara Sanchez
Chaxiraxi Yurda Rodriguez
Danilo Cuffia Presser
David Segura Marfil
Edu Segura Domenech
Enrique Vergara Regueiro
Ernest Montllor Nogués
Esteban Hernández Fernandez

Favio Monza Tempone
Irene Julve Nieto
Javier Ponsá Torres
Jaume Vila Clarà Martin
Luis Sanchón Ortas
Pol Vélez Domenech
Pol Vergara Sanchez
Hernan Cieza
Raul Baeza Calleja
Xavi Hernandez Ruiz

NETEJA

Mitie Facilities Services S.A.
Daniel Delgado
Elizabet Tipán
Julia Barrueto
Lali Ventaja
Lidia Toala
Niurki Cuevas
Rosa Bajaña

SEGURETAT

SPM Seguridad
Daniel Sanchez Sánchez
Juan Carlos Alba Collado
Junior Augusto Ortiz Medina
Mileydis Landestoy
Mirta Albala López

MANTENIMENT

Urbia Services
Ariel Agustopa
José María de Santos
Marc Ferrer
Mohamed Laghmich

IL·LUMINACIÓ

Ovejero Sequeiro, S.L. - División
de Arte
Ángel Artime Tamayo
Daniel Gómez Batalla
Ferdinand Ángeles López
Miguel Ángel Derecho
Hernández

PINTURA

Projectes Micma, SL
Adolfo Aliaga Torrez
Álvar Alegre Crivellés
Andrés Gázquez Oronich
Bladimir Arancibia Fuentes
Carlos Roca Echevarria
David Martos Álvarez
Francisco Javier Nicolas
Domingo
Ignasi Roqueta Homs
Jose Antonio Rivera Román
Salvador Mateo Serrat
Temur Kipiani

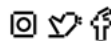
Contacte mitjans

Contacte de comunicació i premsa del Santa Mònica:

Clara Bofill Pumarola: cbofillp@gencat.cat / (+34) 93 554 78 61 / 677 29 21 26

Santa Mònica
La Rambla, 7
08002 Barcelona
T 935 671 110
info.santamonica@gencat.cat

Entrada lliure
Horari: de dimarts a diumenges i festius d'11 h a 20.30 h;
Dilluns tan cat, excepte festius

santamonica.cat